

[Carl P. Jensen.]

dagen. Problemet er så alvorligt, at det i sig selv ikke alene er en udfordring til os, der har et medansvar for, hvad der foregår i Grønland, men også pålægger os en forpligtelse til i nok så høj grad at yde vor medvirken til de mere positive foranstaltninger og støtte de positive kræfter, som vi da heldigvis ved også er til stede i Grønland. Vi vil meget gerne medvirke i enhver mulighed for at fremme ædrueligheden også i Grønland. Vi vil gerne overveje forslaget, men jeg har ikke taget stilling til dets principper, og jeg vil gerne sige, at personligt kan jeg i dette øjeblik ikke strække mig længere end til at tilsige en saglig forhandling i et kommende udvalg, hvor vi gerne vil gøre os nærmere bekendt med den omtalte betænkning, der ligger til grund for lovforslaget.

Ellen Strange Petersen: Det er foruroligende at høre om den stigning, der de sidste år har været i alkoholforbruget i Grønland, og foruroligende at høre om de ulykker, der følger med alkoholmisbruget. Derfor føler vi det i den konservative folketingsgruppe naturligt at støtte ministerens forslag til lov om begrænsningen af alkoholforbruget i Grønland.

Men der melder sig, som også den foregående taler var inde på, en række spørgsmål, som man nok ikke kan få besvaret i dag, men som man alligevel ikke kan lade ligge, fordi de simpelt hen vedrører kernen i hele landets Grønlandspolitik.

Det første spørgsmål må simpelt hen være: hvorfor drikkes der så meget i Grønland — næsten dobbelt så meget i gennemsnit pr. indbygger som i den øvrige del af landet? Man synes ikke, det kan være en reaktion oven på ophævelsen af spiritusforbuddet i 1954, der er dog gået næsten 15 år. Har det kolde klima, de barske levevilkår en stærk indflydelse? Måske, men det forklarer ikke de sidste års stigning. Bør det store spiritusforbrug ses som symptom på, at de store, kostbare udviklingsproces-

ser i Grønland ikke menneskeligt set har været succesrige? Man kan ikke svare på disse spørgsmål uden at vide, hvilke befolkningsgrupper det er, der særlig er ramt af alkoholmisbrug. Gennemsnitsforbruget belyser jo kun til en vis grad problemets størrelse. Det siger ikke noget om, hvor store de grupper er, der drikker mådeholdent eller slet ikke drikker, og hvor store misbrugsgrupperne er, hvor mange egentlige alkoholister der måtte være — og er det lige galt i alle dele af landet, hos alle aldersgrupper, blandt mænd og kvinder, blandt fiskere og fabrikarbejdere? Man må vide mere om disse forhold for også at kunne vide, hvordan man virkelig kan sætte ind mod ondet og ikke bare foretage en kvantumsmæssig begrænsning af importen af spiritus.

Den ædruelighedskommission, der blev nedsat efter det grønlandske landsråds beslutning i 1966, har foretaget en række undersøgelser, hvis resultater absolut fortjener opmærksomhed. Man har konstateret, at cirka 30 pct. af de voksne personer, der er omkommet ved ulykker, har været spirituspåvirkede. I 19 voldtægtssager har gerningsmanden i de 15 tilfælde været beruset, og tilsvarende forhold gør sig gældende i anmeldte tilfælde af misbrug af mindreårige og i anmeldte voldssager. Spiritus synes således at være en hovedårsag til stigende kriminalitet og nævnes også i forbindelse med, at Grønland har en kedelig verdensrekord, nemlig i udbredelse af gonorrhé.

Grønlands landsråd, der sidste sommer indgående drøftede den første delbetænkning fra ædruelighedskommissionen — en betænkning, som vi altså ikke har set — har selv ønsket bemyndigelse til at foretage tvangsmæssige foranstaltninger til nedbringelse af det nuværende alkoholforbrug. Vi kan ikke herfra sidde dette ønske overhørig. For folketinget, der altid, og jeg tror i fuldstændig enighed, har tilstræbt størst mulig lighed i vilkårene for den grønlandske og øvrige danske befolkning, må det være